

'Mijn motivatie brengt mij ver'

Als jong meisje wilde Susan kapster worden, maar ze volgde een opleiding tot schoonheidsspecialiste. Ze raakte in de ban van de huid, het grootste orgaan van ons lichaam.

Tekst: **Patricia Jimmink** Foto: **Ella Tilgenkamp**

Treetje voor treetje klimt Susan de carrièreladder op. Inmiddels heeft ze twee goed lopende zaken en is de ijverige Purmerendse parttime werkzaam bij een dermatoloog. Haar honger is nog niet gestild want haar volgende doel is het behalen van haar master als 'Physician assistant'. „Ik ben een rupsje-nooit-genoeg.“ „Toen ik een jong meisje was, wilde ik lange tijd kapster worden. De

kapper waar ik met mijn moeder kwam, deed mijn haar altijd zo mooi in een vlecht, dus dat leek mij wel wat. Maar na mijn middelbare school besloot ik anders en deed een opleiding tot schoonheidsspecialiste. Toen ik daarmee klaar was, wilde ik nog niet aan het werk gaan. Ik was nog vrij jong en keek eerst nog eens wat rond. Inmiddels was ik gefascineerd geraakt door de huid. Ik wilde graag iets in de zorg doen en kwam uit op hbo huidtherapie. Daarvoor moest ik nog een jaartje doorleren om me op te kunnen geven voor deze studie. Het is een lotingsstudie, maar ik kreeg directe toelating op basis van mijn cijfers.

Het was een leuke studie waarbij ik ervaring opdeed bij verschillende praktijken, ook in het buitenland. Toen ik klaar was ben ik bij een dermatoloog gaan solliciteren en werd aangenomen. Daar ben ik nog steeds werkzaam. Toch miste ik nog iets. Naast mijn werk zette ik twee bedrijven op. Eén in Zaandam en een in Purmerend. In Zaandam heb ik een huidtherapiepraktijk en in Purmerend bied ik een combinatie van huidtherapie

en als schoonheidsspecialist. Ik miste het esthetische deel van het werk. Mijn streven is om vooral de schoonheid van mijn klanten te accentueren en ze te adviseren hoe ze hun huid gezond kunnen houden.

Olijfolie

Terwijl ik parttime werk bij de dermatoloog, probeer ik intussen mijn master als Physician assistant te halen. In die rol neem je veel taken over van de arts, behalve de complexe. In de praktijk hebben we veel te maken met problemen als huidkanker. Het is een groeiend fenomeen. Er zijn nu heel veel campagnes, dat was vroeger wel anders. Mensen smeerden zich gewoon met olijfolie in, want dat verzachtte zo fijn. De gevolgen daarvan komen we nu tegen. Diverse vormen van huidkanker. Van de voorstadia tot melanomen, de meest kwaadaardige huidkanker die er bestaat.

Veel geluk

Ik heb veel geluk gehad met mijn ouders. Ze hebben mijn zus en mij altijd gestimuleerd te leren. Dat vonden ze heel belangrijk. Het maakte niet uit wat ik wilde gaan doen. Timmervrouw worden zou ook prima zijn geweest. Als ik het maar leuk zou vinden. Tot mijn 26e heb ik thuis kunnen wonen. Ik betaalde alleen mijn eigen ziektekostenverzekering, maar mijn verdiende geld mocht ik houden om te kunnen sparen. Daardoor kon ik een eigen bedrijf beginnen. Mijn ouders hebben mijn hele scholing betaald. Ik ben een bevoorrecht mens, dat weet ik ook heel goed. Ze deden het heel graag

De twintiger

Susan Pinto (29 jaar) is volbloed Portugese, maar is geboren en getogen in Purmerend. Ze is leergierig, ambitieus en grijpt haar kansen. Haar ouders hebben haar altijd gestimuleerd en alle gelegenheid geboden.

voor me, omdat ze zagen dat ik er ook alles voor deed. Ik ben nog nooit gezakt voor iets en had altijd goede cijfers. Ik zou me kunnen voorstellen dat ze, wanneer ik er met de pet naar zou gooien, anders zouden beslissen. Ik denk dat je me wel een rupsje-nooit-genoeg kunt noemen als het gaat om het vergaren van kennis. Maar ik ben iemand die er altijd hard voor heeft moeten werken, het komt me niet aanwaaien. Ik ben op de onderste tree begonnen, maar mijn motivatie heeft me al een eind gebracht. En ik ben nog niet klaar, want ik hoop ook ooit nog eens te promoveren. Of ik ook vrije tijd heb? Ja hoor, dat valt best mee. Ik woon samen en we pakken waar het kan onze momenten. Dat is gewoon een kwestie van goed plannen.”

De jaren twintig

Anneke Nijenkamp-Jonkman (1925) is de één na jongste uit een gezin van acht kinderen. Tijdens de laatste weken van haar leven kijkt ze in Hospice de Heideberg in Santpoort-Noord terug op een rijk bestaan. Een schatkist gevuld met verhalen uit het verleden.

Opstaan, doorgaan en ook genieten

Ze is de één na jongste uit een gezin van acht kinderen. Ondanks hard werken was er armoede, maar kende Anneke Nijenkamp-Jonkman (1925) ook welvaart.

Tekst: **Patricia Jimmink**
Foto: **United Photos/Toussaint Kluiters**

Veerkracht en een positieve instelling hielpen haar door alle roerige tijden heen. Opstaan en doorgaan en vooral ook met volle teugen genieten. Het woord ambities bestond nog niet in die tijd. Vrouwen zouden trouwen en mannen zorgden voor brood op de plank. „We waren thuis met z'n tien en woonden op een kleine bovenwoning met drie kamers in Leeuwarden. Achter onze etage zat een ijzeren trap. Via die trap moesten we naar boven en beneden. Via het voorportaal mochten we niet. Daar lag een traploper met glimmende roedes. Als er dan iemand aan de voordeur kwam, zag het er daar netjes uit. Een keer in de week gingen we in de tobbe en kregen we een schone onderbroek. Mijn vader was elektricien en raakte werkeloos, daar schaamde hij zich voor. Hij wilde niets van de gemeenschap accepteren. Mijn vier oudere broers verdienden al geld en leverden elke week hun loonzakje in bij mijn moeder. Bovendien had mijn moeder nog een werkhuus naast haar grote gezin voor een rijksdaalder per week, daar leefden we van. Ze is overigens 100 geworden.

Oorlog

In de oorlog werden mijn vader en vier broers te werk gesteld in Duitsland. Een van hen is daar

omgekomen bij een bombardement en een andere broer kwam later terug met ernstige tbc. Die overleed al snel na thuiskomst. In een jaar tijd verloor mijn moeder twee kinderen. Ik heb zeven jaar lagere school gehad. Mijn vader stond erop dat we leerden. Toen ik van school kwam, ging ik werken als hulp in de huishouding. Verder leren zat er voor mij en mijn zussen niet in, want wij zouden toch wel trouwen. Mijn broers moesten na hun werk naar de avondschool om een ambacht te leren.

Doortrek-wc

We hadden mazzel dat we een doortrek-wc hadden. Veel mensen hadden toentertijd een ton waar ze hun behoefte op deden. Die werd twee keer per week geleegd door de gemeente. Als-ie te vol was, klotste de poep en pies in de kraag van de man die 'm weg sjouwde. Van de oorlog merkten we weinig. Alles ging eigenlijk gewoon door bij ons. Als jong meisje had je niks en kwam je nergens. 's Zomers, ik was zestien jaar, flaneerde ik met mijn vriendinnen op woensdag- en zaterdagavond in de stad. De jon-

gens deden hetzelfde. Naar elkaar kijken was spannend. Toen ik zeventien jaar was, ontmoette ik mijn eerste man op de kermis. Hij was enig kind. Ik was vaak bij hem thuis. Later kreeg hij pleuritis. Ik zorgde voor hem, dat was mijn oorlogstijd. Samen met mijn man en zijn ouders zijn we naar Haarlem verhuisd. Toen zijn we getrouwd. Zes jaar lang woonden we in een klein kamertje bij mijn schoonouders. Mijn man was automonteur. Hij was vaak op reis en kwam in het weekend thuis. Ik zorgde voor onze zoon en dochter die we inmiddels hadden gekregen. Elke week legde hij zijn loonzakje op tafel en zei: 'Je mag er alles van doen, als je maar geen schulden maakt'. In 1972 werd hij ziek. Ik heb hem anderhalf jaar thuis verzorgd. Hij overleed op 49-jarige leeftijd en ik kreeg een klein weduwepensioen. Ik kon een baantje in de horeca krijgen. Met de fooi erbij verdiende ik wat extra.

Tweede man

Aan mijn tweede man werd ik voorgesteld tijdens een dansavondje. We werden verliefd en dat duur-

de 38 jaar lang. Het waren andere tijden. We gingen vaak naar het Sauerland en later hadden we een caravan in Voorhuizen. Maar we zijn ook in Spanje geweest en maakten bootreizen over de Rijn. Wat hadden we een prachtig leven samen. Nu is mijn leven bijna voorbij. Ik heb armoede gekend, maar heb het ook goed gehad. Een echte reis door de tijd, zo zou je het wel mogen noemen.”

Ambitie bestond niet in die tijd

